



Arrest

nr. 54 738 van 21 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 23 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. RENDERS, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 29 januari 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende op 1 februari 2010 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 25 oktober 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 25 oktober 2010 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom afkomstig uit Mitrovica in Kosovo. U was uw ganse leven woonachtig in Kosovo. Voor uw huwelijk woonde u in Mitrovica. Toen u nu meer dan 20 jaar geleden huwde met B.(...) A.(...), ging u in Vucitrn (Albanese benaming: Vushtrri) wonen. Tijdens de oorlog vluchtte u samen met de andere leden van uw familie van Vucitrn naar Mitrovica. Daar was u woonachtig tot uw vertrek naar België. In augustus 2009 keerde u samen met uw echtgenoot en kinderen en ook een vijftal andere families van Mitrovica terug naar Vucitrn met de bedoeling jullie huizen herop te bouwen. Daar aangekomen, kwam er een groep onbekenden Albanezen die jullie zeiden dat jullie daar weg moesten en dat jouw huis niet van jullie was. Bovendien bleek op de plaats van uw vroegere woning een school te staan. Ze namen hierop uw dochter vast die ze wilden meenemen. Uw echtgenoot en uw oudste zoon probeerden dit te verhinderen. Het kwam toen tot een gevecht, waarbij uw echtgenoot gewond geraakte aan zijn wenkbrauw. Uw echtgenoot en zoon slaagden er vervolgens in weg te vluchten. Ook u sloeg samen met uw andere kinderen op de vlucht en kon terecht in de woning van één van uw vroegere burens. U keerde kort hierop terug naar Mitrovica. U heeft een sterk vermoeden dat jullie Albanese belagers mensen van het UCK (Kosovaars Bevrijdingsleger) zijn. Sinds deze gebeurtenis in Vucitrn hebt u niets meer van uw echtgenoot en oudste zoon vernomen. Mogelijks verblijven uw echtgenoot en zoon in Leposavic. U echtgenoot heeft daar immers een vriendin wonen. In het verleden is hij reeds enkele keren bij haar ingetrokken. In Mitrovica deed u uw verhaal bij Kfor (Kosovo Force). Ze vertelden u dat ze u gingen beschermen daar in Mitrovica. Na dit incident was u bang geworden voor uzelf en uw kinderen. Uw sociale kring, die u hielp het hoofd boven water te houden, besliste in deze periode tevens Kosovo te verlaten. Daarom nam ook u de beslissing te vertrekken. Begin februari 2010 verliet u samen met uw vier minderjarige kinderen, E.(...) N.(...), N.(...), S.(...) en E.(...) B.(...), Kosovo. Vier dagen later kwam u toe in België. Nog diezelfde dag diende u een asielaanvraag in. Ter staving van uw identiteit en asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw oude Joegoslavische identiteitskaart, uitgereikt te Vucitrn 21 december 1989; het attest van woonplaats van uzelf, uw echtgenoot en uw zoon E.(...), allen uitgereikt op 7 augustus 2009 in Vucitrn; een document opgesteld op 10 juli 2003 waaruit blijkt dat u over een woning in Vucitrn beschikt; een aanvraag op datum van 10 augustus 2009 voor een Kosovaarse identiteitskaart voor uzelf en uw zoon E.(...); de geboorteakte van uw zoon A.(...), uitgereikt op 06 augustus 2009 te Vucitrn; een kopie van de oude Joegoslavische identiteitskaart van uw echtgenoot, uitgereikt te Vucitrn op 10 juli 1995; de Kosovaarse identiteitskaart van uw echtgenoot uitgereikt op 19.08.2009, kopieën van de Belgische identiteitskaarten van uw familieleden N.(...) F.(...), S.(...), M.(...), N.(...), en A.(...) D.(...) en M.(...).

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u geenszins aannemelijk hebt gemaakt sinds het einde van de oorlog in Kosovo (10 juni 1999) tot uw komst in België steeds in Mitrovica in Kosovo te hebben gewoond of daar tot recent nog verbleven te hebben. Zo dient te worden vastgesteld dat u geen enkel bewijs kan neerleggen waaruit effectief blijkt dat u in die periode of de laatste jaren in Kosovo verbleven heeft. U bent immers niet in het bezit van een identiteitskaart afgeleverd door de tijdelijke VN administratie in Kosovo (UNMIK), die in de periode juni 1999 tot de onafhankelijkheid van Kosovo in februari 2008 verantwoordelijk waren voor de afgifte van identiteitsdocumenten te Kosovo, of van een Kosovaarse identiteitskaart die afgeleverd worden sinds de afkondiging van voornoemde onafhankelijkheid van het land. U gaf te kennen in Kosovo nooit over een UNMIK identiteitskaart of Kosovaarse identiteitskaart beschikt te hebben. U verklaarde wel in augustus 2009 een aanvraag te hebben gedaan voor het bekomen van een Kosovaarse identiteitskaart. U legde een bewijs van deze aanvraag neer. Bevreemdend is evenwel dat u vervolgens niet de moeite nam om deze identiteitskaart te gaan ophalen. Opmerkelijk is tevens dat u in dit verband verklaarde tussen 1999 en deze aanvraag in augustus 2009 nooit in Kosovo een identiteitskaart aangevraagd te hebben. U deed dit niet omdat dit u niet interesseerde (CGVS, p. 9). Dit kan bezwaarlijk als een afdoende uitleg beschouwd worden voor het feit dat u voor een periode van langer dan 10 jaar naliet in Kosovo de gangbare identiteitsdocumenten aan te vragen. Bovendien kon in die periode door de verschillende politionele autoriteiten in Kosovo bij personencontroles steeds naar dergelijke identiteitsdocumenten gevraagd worden, alsook kan men als burger van Kosovo uit het bezit van dergelijke identiteitsdocumenten een aantal basisrechten putten. Vervolgens gevraagd hoe het internationaal VN-bestuur heette die voor de onafhankelijk verantwoordelijk waren voor de afgifte van documenten, antwoordde u verkeerdelijk dat Kfor de naam van dit bestuur is (CGVS, p. 10). Wanneer u daarna geconfronteerd werd met de naam van dit VN-bestuur (UNMIK), herkende u dit niet als dusdanig. U antwoordde verkeerdelijk dat UNMIK de Albanese benaming is van KFOR dat als zodanig door de Serviërs wordt genoemd (CGVS, p. 19). Gezien het feit dat zowel UNMIK als Kfor alomtegenwoordig waren in het na-oorlogse Kosovo, mag verwacht worden dat u beide instanties duidelijk van elkaar kunt onderscheiden en tevens op de hoogte bent van hun verschillende kerntaken op het terrein. Ook van EULEX (European Union Rule of Law Mission) bleek u nog nooit gehoord te hebben (CGVS, p. 3). De door u neergelegde

oude Joegoslavische identiteitskaart uitgereikt in 1989 levert evenmin het bewijs van uw beweerde langdurige verblijf in Kosovo na de oorlog. De door u neergelegde Kosovaarse geboorteaktes en attesten van woonplaats allen uitgereikt op 6 of 7 augustus 2000 in Vucitrn staven dit evenmin. Dergelijke akten kunnen immers vanuit het buitenland of via derden ter plaatse aangevraagd worden. Bovendien bevatten deze door u neergelegde aktes geen persoonlijk nummer wat er op wijst dat niemand van de houders van deze aktes als bewoner van Kosovo in het centrale personenregister is ingeschreven. U legde tot slot geen enkel ander document neer waaruit uw beweerde verblijf sinds 1999 in Mitrovica blijkt.

Verder was ook uw algemene kennis omtrent de algemene situatie in de regio waar u sinds het einde van de oorlog in 1999 tot uw komst naar België in 2010 zou gewoond hebben te beperkt om geloof te kunnen hechten aan uw langdurige en recente verblijf aldaar. Zo bleek vooreerst uw kennis van de RAE (Roma, Ashkali, Egyptenaren) gemeenschap in Mitrovica volkomen onvoldoende. Ofschoon u beweerde die ganse tijd in het Noordelijk gedeelte van Mitrovica te hebben gewoond, bleek u de namen van de RAE (Roma, Ashkali, Egyptenaren) nederzettingen in dit deel van de stad niet te kennen en vervolgens geconfronteerd met de namen van de twee grootste van deze nederzettingen in dit deel van de stad, Osterode en Cesmin Lug, en de vraag of deze namen u iets zeiden, antwoordde u ontkennend (CGVS, p. 12). Nochtans woonden er in 2009 ongeveer 700 Roma, Ashkali en Egyptenaren in deze beide kampen. Ook andere RAE-nederzettingen in Mitrovica of lokale Roma-voorzitters of -leiders bleek u niet te kennen. Voorts kende u evenmin de naam van de rivier die door Mitrovica stroomt en die de stad in een noordelijk en zuidelijk gedeelte splitst. U had het hier verkeerdelijk over Most, terwijl de echte naam van deze rivier Ibar is (CGVS, p. 3 en 11).

Gelet op bovenstaande vaststelling kan uw werkelijke verblijfssituatie voor uw komst naar België niet worden vastgesteld. U hebt derhalve niet aannemelijk gemaakt dat u daadwerkelijk het slachtoffer werd/kan worden van hetzij een vervolging zoals bedoeld in de conventie van Genève, hetzij van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit blijkt evenzeer uit het feit dat de door u aangehaalde problemen van u en uw familieleden voor uw komst naar België niet stroken met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Uit deze informatie komt naar voor dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een recente missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het Algemeen en in Vucitrn en Mitrovica in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie komt ook naar voor dat in de regio Vucitrn de algemene veiligheidssituatie en bewegingsvrijheid van de Roma en Ashkali bevredigend is. Dit werd ons bevestigd door lokale gemeenschapsleiders van beide bevolkingsgroepen en door de Municipal Return Officer. Er zijn evenmin aanwijzingen van recente etnische geïnspireerde aanvallen tegen leden van de Roma-gemeenschap in deze gemeente. De laatste jaren werden ook geen incidenten in deze gemeente gemeld met betrekking tot personen die naar deze gemeente terugkeerden. Uit cijfers afkomstig van UNHCR (United Nations High Commissioner for Refugees) blijkt dat ongeveer 250 Roma, Ashkali en Egyptenaren sinds het beëindigen van het conflict in 1999 naar deze gemeente zijn teruggekeerd. Uw bewering dat de daders van deze gebeurtenis tot het UCK (Kosovaars Bevrijdingsleger) behoren houdt evenmin steek. Uit de ons beschikbare informatie blijkt immers dat het UCK officieel ophield te bestaan in september 1999.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange

duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2010 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door interetnische veiligheidsincidenten. Uw bewering dat u voor dit incident in Vucitrn en de verdwijning van uw echtgenoot en oudste zoon niet terecht kon bij de lokale politie in Vucitrn, alsook dat Kfor, nadat u hen over dit voorval had ingelicht, u meedeelde dat ze tegen dergelijke praktijken in Vucitrn niet konden optreden, is in het licht van voorgaande weinig geloofwaardig (CGVS, p. 15). Hier kan nog aan worden toegevoegd dat de internationale autoriteiten in Kosovo, waaronder ook Kfor, sinds de beëindiging van de oorlog in Kosovo op 10 juni 1999 steeds uitgebreid aandacht hebben besteed aan het bestrijden van elke vorm van etnisch geïnspireerd geweld. Het garanderen van de veiligheid en de bewegingsvrijheid van alle inwoners van Kosovo, ongeacht hun etnische origine, is immers de kerntaak van Kfor.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn 'Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo' d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn 'Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo' d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoekster wijst erop dat zij verscheidene documenten, zoals Kosovaarse geboorteakten en attesten van woonplaats in Vucitrn, heeft voorgelegd ter adstructie van haar verblijf. Volgens verzoekster kan ze het bewijs van haar verblijf met geen andere documenten staven. Verzoekster stipt aan dat de attesten van woonplaats zijn afgestempeld en ondertekend door de bevoegde ambtenaar. Zij betoogt dat zonder enig bewijs van effectief verblijf de bevoegde overheid nooit een attest zou afleveren en dat het ontbreken van een nationaal nummer door ondertekening en afstempeling door de overheid zo gelegaliseerd is. Verzoekster benadrukt dat zij een Kosovaarse identiteitskaart heeft aangevraagd, alwaar zij het bewijs van voorlegt. Het feit dat zij deze identiteitskaart niet is gaan afhalen doet niet teniet aan de feitelijke aanvraag ervan. Verzoekster is voorts van mening dat er rekening moet worden gehouden met het gegeven dat Kosovaarse Roma nog steeds als tweederangsburgers worden beschouwd waardoor de toegang tot de overheidsdiensten niet vanzelfsprekend is. Verzoekster verduidelijkt dat "Most" een brug van de Ibar is en vervolgt met de stelling dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen verdere vragen heeft gesteld omtrent het dagelijks leven (munt, traditionele gerechten, levensstijl) aan verzoekster. Ten slotte verwijst verzoekster naar de hoorzitting over de evaluatie van de nieuwe asielprocedure in de Commissie voor Binnenlandse Zaken en voor de Administratieve aangelegenheden van de Senaat van 24 maart 2009 waarbij UNHCR en het BCHV de beoordeling van de geloofwaardigheid van de asielzoeker door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in vraag stelden en meer in het bijzonder dat rekening dient te worden gehouden met het verhaal van de asielzoeker, zijn profiel en nood aan bescherming. Desbetreffend werd kritiek geleverd op het feit dat het verhoor zich te

vaak concentreert op controlevragen betreffende geografie, belangrijke gebeurtenissen en recente politieke feiten, hetgeen dikwijls niet overeenstemt met de realiteit van de betrokkene en meer bepaald, ongeletterden, mensen met een lage scholingsgraad, mensen met een zwak profiel of voortkomende uit een conflictgebied.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag). Verzoekster herhaalt desbetreffend haar asielmotieven en verwijst naar een rapport van Amnesty International dat de manier beschrijft waarop Roma en andere minderheden uitgewezen worden naar Kosovo en in welke omstandigheden ze daar terecht komen. Dit rapport toont volgens verzoekster eveneens aan dat het interetnische geweld en discriminatie in Kosovo nog steeds aanhoudt. Verzoekster benadrukt dat het rapport van Amnesty International recenter is dan alle rapporten en verklaringen die het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aanhaalt. Verzoekster betoogt verder dat zij de nationaliteit heeft van Kosovaarse Roma i.e. dat zij lid is van een bepaalde groep die wordt bepaald door een culturele, geografische, etnische en taalkundige entiteit in Kosovo. Verzoekster verwijst tevens naar de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) en stelt hierbij dat zij vreest dat zij en haar kinderen zullen worden vermoord of mishandeld indien zij terugkeren naar Kosovo, aangezien zowel zij als haar gezin in het verleden reeds zijn blootgesteld aan vervolging en aan ernstige schade. Tot slot houdt verzoekster staande dat zij bij de bevoegde instanties om hulp heeft verzocht, maar dat er door hen geen effectieve stappen werden ondernomen.

In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster houdt voor dat haar leven en dat van haar kinderen bij terugkeer naar Kosovo ernstig in gevaar wordt gebracht en dat zij zal blootstaan aan een onmenselijke en vernederende behandeling, waardoor zij dan ook alle voorwaarden vervult om recht te hebben op subsidiaire bescherming.

2.2. In acht genomen dat verzoekster in wezen in al haar middelen inhoudelijke kritiek levert op de motieven van de bestreden beslissing, worden ze, gelet op hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. De bestreden beslissing vindt haar grondslag in het feit dat verzoekster niet aannemelijk maakt sinds het einde van de oorlog in Kosovo tot aan haar vertrek naar België in Mitrovica in Kosovo te hebben gewoond en dit op basis van verscheidene vaststellingen. Zo wordt de geloofwaardigheid van haar bewering ondermijnd door de vaststelling dat verzoekster geen UNMIK-identiteitskaart kan voorleggen, zij niet in het bezit is van de Kosovaarse identiteitskaart, zij niet op de hoogte is van het feit dat UNMIK sinds eind 1999 in Kosovo identiteitsdocumenten aflevert, zij verkeerdelijk stelt dat KFOR de naam is van de tijdelijke VN-administratie die tot februari 2008 werkzaam was in Kosovo, zij UNMIK en KFOR niet van elkaar kan onderscheiden, noch op de hoogte is van hun verschillende kerntaken en het weinig aannemelijk is dat zij gedurende een periode langer dan 10 jaar naliet de gangbare identiteitsdocumenten in Kosovo aan te vragen. Daarnaast kon worden vastgesteld dat verzoeksters algemene kennis van de algemene situatie in de regio, waar zij sinds het einde van de oorlog tot aan haar komst naar België zou hebben gewoond ontoereikend is om geloof te hechten aan haar langdurig en recent verblijf aldaar. De commissaris-generaal steunt tevens op informatie waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie van Roma, Ashkali en Egyptenaren aanzienlijk is gewijzigd, de bescherming van de minderheden aldaar als toereikend wordt beoordeeld en dat er anno 2010 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend etnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo.

2.5. De nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land van herkomst, *i.e.* het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, ten aanzien van het land van de vroegere gewone verblijfplaats. Dit vloeit voort uit respectievelijk artikel 1, A.2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Verdrag van Genève), en artikel 2, e) en k) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming.

2.6. Op grond van het devolutief karakter van het beroep merkt de Raad in de eerste plaats op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats moet nagaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land en de regio die hij beweert te zijn ontvlucht. De Raad stelt vast dat verzoekster meermaals verklaarde van Servische nationaliteit te zijn (stuk 3, gehoorverslag CGVS 17/09/2010, p. 2 en 11). Ter terechtzitting stelt zij daarentegen uitdrukkelijk van Kosovaarse nationaliteit te zijn. Verzoekster levert echter geen enkel bewijs van haar beweerde nationaliteiten. Ze toont haar beweerde Kosovaarse nationaliteit niet aan met een UNMIK-identiteitsbewijs of een Kosovaarse identiteitskaart. Niettegenstaande verzoekster inderdaad haar oude identiteitskaart van de Socialistische Federatieve Republiek Joegoslavië, een aanvraagformulier voor een identiteitskaart, een geboortecertificaat van haar zoon en allerlei verblijfsattesten heeft voorgelegd (stuk 12, Documenten) en deze stukken door middel van haar faxbericht van 22 december 2010 aanvult met in het Servo-Kroatisch gestelde documenten die volgens haar beweringen identificatienummers bevatten, wijst de Raad erop dat deze documenten geen enkel bewijs bevatten van verzoeksters huidige nationaliteit(en) of van haar eventuele staatloosheid. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Op grond van het devolutief karakter van het beroep stelt de Raad vast dat verzoekster niet heeft voldaan aan de op haar rustende medewerkingsplicht.

2.7. Voor zover verzoekster op grond van de bewijsstukken die zij heeft aangeleverd meent te kunnen bewijzen dat zij steeds in Kosovo heeft verbleven, en zij niet inziet welke stukken zij nog zou kunnen aanbrengen, merkt de Raad op dat documenten slechts bewijswaarde kunnen hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen, hetgeen in casu niet het geval is. Van iemand die zich vluchteling verklaart, mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij een degelijke kennis heeft van zijn land van herkomst (RvS 22 januari 2003, nr. 114.826). Het kan niet worden betwist dat de commissaris-generaal ertoe gerechtigd is verzoekster aardrijkskundige en maatschappelijke vragen te stellen, teneinde de afkomst van verzoekster te controleren (*cf.* RvS 23 januari 2006, nr. 154.036). Ook van een laaggeschoolde kan verwacht worden dat hij deze vragen kan beantwoorden (RvS 9 juli 2001, nr. 97.583). Het feit dat er door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen vragen werden gesteld omtrent het dagelijkse leven en meer bepaald over de munt, traditionele gerechten en levensstijl verklaart niet waarom verzoekster, indien zij werkelijk tot 2010 in Kosovo zou hebben verbleven, de correcte benaming van de tijdelijke VN-administratie niet kan opgeven, deze verkeerdelijk benoemd als KFOR, en niet op de hoogte is van wat de KFOR en de UNMIK doen, temeer daar beide instanties alomtegenwoordig waren in het na-oorlogse Kosovo. Zij bleek verder de namen van de RAE nederzettingen in Mitrovica niet bleek te kennen, en kon de naam van de rivier die de stad in twee splitst niet benoemen (stuk 3, gehoorverslag CGVS 17/09/2010, p. 3-4). Voorts vermoedde verzoekster dat zij bedreigd werd door leden van het UCK (stuk 3, gehoorverslag CGVS 17/09/2010, p. 16), terwijl uit het administratief dossier blijkt dat de UCK in 1999 gedemilitariseerd en ontmanteld is (stuk 13, Landeninformatie, Refworld, Immigration and Refugee Board of Canada, *"Yugoslavia, Whether the UCK exists at present and if so, its activities; the name of the UCK's political wing"*). Verzoeksters verduidelijking in haar verzoekschrift dat het door haar gegeven antwoord *"Most"* een brug van de Ibar betreft en het gegeven dat Kosovaarse Roma nog steeds als tweederangsburgers worden beschouwd waardoor de toegang tot de overheidsdiensten niet vanzelfsprekend is, kan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar verklaringen met betrekking tot haar herkomst niet herstellen. Verzoekster heeft haar nationaliteit, noch haar verblijf tot februari 2010 aannemelijk kunnen maken, waardoor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht oordeelde dat de

door verzoekster ingeroepen vervolgingsfeiten, die zich tijdens deze periode in Kosovo zouden hebben afgespeeld, totaal ongelooftwaardig zijn.

2.8. De vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). De Raad wijst erop dat verzoeksters algemene beschrijving van de situatie van de Roma-populatie of een verwijzing naar een algemeen rapport van Amnesty International omtrent de manier waarop Roma en andere minderheden uitgewezen worden naar Kosovo en de levensomstandigheden aldaar niet volstaat, ongeacht de eventuele recentere datum van dit rapport. Ook het louter behoren tot een bepaalde groep die gevormd wordt door een culturele, geografische, etnische en taalkundige entiteit in Kosovo kan in casu geen aanleiding geven tot de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. In dit verband wijst de Raad op de passage in de bestreden beslissing over de *'Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo'* van het UNHCR van 9 november 2009 waarin wordt benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld. Verzoeksters blote bewering ten slotte dat zij en haar kinderen zullen worden vermoord en zij reeds in het verleden blootgesteld werd aan vervolging en ernstige schade, vormt geen voldoende bewijs dat een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in artikel 48/4, §2, a) en b) aannemelijk maakt.

2.9. Zelfs indien zou worden aanvaard dat verzoekster afkomstig is uit Kosovo, *quod non*, blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de algemene veiligheidssituatie en bewegingsvrijheid van de RAE in Kosovo in het algemeen en in Vucitrn en Mitrovica in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. Er zijn evenmin aanwijzingen van recente etnische geïnspireerde aanvallen tegen leden van de Roma-gemeenschap in de gemeenten Vucitrn, noch werden er de laatste jaren incidenten gemeld met personen die naar de gemeente terugkeerden. Ook blijkt uit voornoemde informatie dat ook Roma zonder problemen klacht kunnen neerleggen bij de politie en dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder de KP (Kosovo Police), EULEX en KFOR geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld (stuk 13, Landeninformatie). Verzoeksters verweer waarbij zij aangeeft dat zij bij de bevoegde instanties om hulp heeft verzocht, maar dat door hen geen effectieve stappen werden genomen, blijft een loutere bewering die geenszins wordt gestaafd en kan aldus in het licht van het voorgaande als ongelooftwaardig worden aangemerkt. Verzoekster slaagt er niet in om met concrete en objectieve elementen de gefundeerde juistheid van de beschikbare informatie en de analyse van de actuele veiligheidssituatie in Kosovo te weerleggen.

2.10. Ook met betrekking tot de vraag om subsidiaire bescherming uit verzoeksters derde middel dient te worden vastgesteld dat zij geen duidelijkheid kan verschaffen omtrent haar land van herkomst in de zin van artikel 2, e) en k) van de Kwalificatierichtlijn. Verzoekster beperkt tot de simpele bewering dat zij ernstig in gevaar wordt gebracht en dat zij zal blootstaan aan een onmenselijke en vernederende behandeling bij een terugkeer naar Kosovo. Dergelijke algemene en ongestaafde affirmatie volstaat in geen geval voor de toekenning van de subsidiaire bescherming.

2.11. Er werd geen schending van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, van artikel 48/3 of artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht aangetoond.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN